

Jeg vil derfor sige til den højtærede Finansminister, hvis Sympatier for det liberale England altid har været saa stor, at en bekendt og meget stor liberal engelsk Politiker har anlagt ganske andre Synsmaader, naar han skulde til at indkræve nye Skatter. Jeg tænker her paa den nuværende Premierminister Lloyd George. Da han var Finansminister i 1909, stod han overfor den Opgave at skulle skaffe 300 Mill. Kr. gennem nye Skatter. Han kom den Gang med meget store Skattelovforslag til det engelske Underhus, akkurat ligesom vor højtærede Finansminister nu kommer med saadanne til os; men han krævede i dette store Skatteforslag, at disse 300 Mill. Kr. nye Skatter skulde tages fra de velhavende og de besiddende. De skulde tilvejebringes gennem Afgifter paa de store Indtægter, Afgifter paa Jordejendomme, paa Værdistigning og Ekspropriation. Det var i Virkeligheden en Skattereformator, der kom til det engelske Underhus; og for at Befolkningen her i Landet rigtig kan vurdere Forskellen paa vor højtærede Finansminister og den daværende engelske Finansminister, vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et lille Citat af den Tale, som den daværende engelske Finansminister Lloyd George holdt den 29. April 1909 i det engelske Underhus, fordi den rigtig stiller de politiske Forhold her i Landet og i England i den rette Belysning, som de fortjener.

Lloyd George udtalte ved denne Lejlighed: „Det er sagt mig, at aldrig før har nogen Finansminister i Fredstid følt sig opfordret til at forelægge saa tunge Skatter, men, Hr. Formand, dette er et Krigsbudget. Det gaar ud paa at skaffe Penge til at erklære Fattigdom og Nød Krig paa Kniven. Jeg maa haabe og tro, at før den Slægt, som nu lever, er gaaet bort, skal vi være kommet et godt Stykke nærmere den Tid, da Fattigdom og Elendighed og den Nedværdigelse, som altid følger i Fattigdommens Spor, vil være lige saa fjern fra dette Lands Befolkning som de Ulve, der en Gang var en Landeplage og hjem søgte vore Skove“. Og han fortsætter senere: „Vi lægger Byrderne paa brede Skuldre. Hvorfor skulde jeg lægge disse Byrder paa hele Folket? Jeg er selv et Barn af Folket. Jeg er vokset op blandt Folket, jeg kender de vanskelige Kaar, de lever under, og Gud forbyde, at jeg skulde lægge mindste Sten til den Byrde, de alt bærer saa taalmodigt og frejdigt, eller øge den Utryghed, under hvilken de lever. For mig har det været det afgørende, at intet Spisekammer bliver

tommere eller nogens Kaar her i Landet haardere at bære som Følge af mine Skatte love“.

Se, det er en Udtalelse, som den højtærede Finansminister skulde lægge sig paa Sinde. Den daværende engelske Finansminister, den nuværende engelske Premierminister, vedkender sig aabent, at han ikke vil lægge sine Skatter paa hele Folket; hvorfor skulde jeg gøre det, siger han, jeg, som selv er vokset op og hører til Folket. Naar han taler om, at han ikke vil lægge Skatterne paa hele Folket, saa tænker han her paa de fattige. Hvorfor skal jeg lægge Skatterne paa de fattige? siger han. Nej, lad de rige bære Skatterne. Hans Forslag gik da ogsaa ud paa at lægge Skatterne udelukkende paa de rige.

Den højtærede Finansminister kommer imidlertid her med Forslag, som i større eller mindre Grad lægger 125 Mill. Kr. Skat paa de fattige her i Landet. Det skal de bære som deres store Del af denne Skattebyrde, som nu skal gennemføres. Jeg kunde have ønsket, at den nuværende højtærede Finansminister havde været en noget mere lærvillig Elev af de moderne liberale i England, medens han i alle disse Forhold, som vi her taler om, hylder de gamle engelske liberales Anskuelse, de Anskuelse, som ikke staar i nogen større Kurs i England selv.

Med Hensyn til de enkelte Forslag kan jeg beklage, at hverken Toldlovsforslaget eller de andre Lovforslag har været underkastet nogen særlig sagkyndig Behandling, før de fremkom. Dette gælder dog ikke med Hensyn til Tobaksskatten; Tobaksskatten har været henvist til Erklæring, Undersøgelse og Afgørelse i en Kommission, hvor baade Arbejdsgivere og Arbejdere, handlende og Embedsmænd har været repræsenteret, og paa dette Omraade er Finansministeren naaet til et forholdsvis gunstigt Resultat. Men alle de andre Erhverv er ikke blevet spurgt, og Arbejderne er ikke blevet spurgt, før disse Lovforslag om nye store trykkende Skatter er blevet forelagt. Det er derfor ikke saa mærkeligt, at der fra alle Egne indløber Klager og Besværinger over disse store Byrder. Jeg beklager, som sagt, at Erhvervene ikke har faaet Lejlighed til at udtale sig; thi hvis vi skal dømme efter det Resultat, der foreligger for os i Tobaksskatten, havde der i saa Tilfælde muligvis været Udsigt til, at der var kommet en Forstaaelse i Stand. Nu har den højtærede Finansminister ladet sin Toldlov og sine øvrige Skattelove udarbejde af Embedsmænd, og saaledes som Forslagene er be-